

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: E. A.,
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Krutinou
se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2017 č.j. CPR-2468-2/
ČJ-2017-930310-V231

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 12. 2016 č.j. KRPA-53873-21/ČJ-2016-000022, kterým bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o stanovení nové lhůty k vycestování (dále jen „předmětná žádost“) podle § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 15. 12. 2016 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo dle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o předmětné žádosti, neboť tato neodůvodňovala zahájení nového řízení. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán I. stupně vycházel ze závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 22. 3. 2016 ev. č. ZS29354, avšak konkrétní důvody, pro které se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování, neobsahovalo, a žalobce tak namítal jeho nepřezkoumatelnost. Napadal také úvahu správního orgánu I. stupně, že je vázán závěry ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ohledně možnosti jeho vycestování, a nemá tedy zkoumat předpokládané vazby žalobce k území České republiky.
3. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vycházel pouze ze závazného stanoviska ze dne 22. 3. 2016, nikoliv z pozdějšího závazného stanoviska vydaného ministrem vnitra dne 8. 6. 2016 pod č.j. MV-56485-1/OAM-2016, v němž ministr vnitra shledal vycestování žalobce možným. Namítal také nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, a to z toho důvodu, že správní orgány (správní orgán I. stupně, respektive ministerstvo vnitra v závazném stanovisku ze dne 22. 3. 2016) chybně vyhodnotily vztah práva žalobce na rodinný a soukromý život a principu ochrany veřejného pořádku ve prospěch ochrany veřejného pořádku, zjistily nedostatečně a toliko formálně a povrchně skutkový stav a zároveň porušily první předpisy.
4. V odvolání dále žalobce argumentoval navázáním vztahu se svou dcerou M. K., existencí rodinného zázemí na území ČR, plnou integrací, znalostí jazyka a skutečností, že ČR považuje za domov. Tvrdil, že se začal podílet na výživě a výchově dcery, která má na území ČR povolen trvalý pobyt a podánu žádost o státní občanství. Vztah s dcerou doložil 8 čestnými prohlášeními, fotografiemi a společenskou zárukou spolku Šalamoun. Správní orgány však neprovedly výslech žádné z osob podávajících čestné prohlášení a ignorovaly prohlášení matky jeho dcery p. S. K. Napadal také konstatování správního orgánu I. stupně o neprokázání jeho otcovství k dceři. Přesto, že dne 20. 4. 2016 bylo realizováno jeho vyhoštění z území České republiky, měl správní orgán I. stupně osoby podávající čestné prohlášení vyslechnout. Žalobce napadal neprovedení jím navrhovaných důkazů a tvrdil, že závěr učiněný správním orgánem I. stupně je paušalizující a zobecňující, bez posouzení konkrétních okolností případu a hloubky jeho vztahu s dcerou. Dále tvrdil, že se správní orgán I. stupně spokojil s paušálním odkazem na jeho předchozí odsouzení v ČR, přestože trestnou činnost již dlouhodobě nepáchá, stejně jako se spokojil s odkazem na jeho minulé neoprávněné pobyty na území České republiky. Žalobce svůj pobyt zde zlegalizoval, neboť v době, kdy se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, byl držitelem platného víza za účelem strpění pobytu, platného do 14. 3. 2016 a prostřednictvím předmětné žádosti žádal o vydání nového rozhodnutí. Dle žalobce nebylo možné považovat možnost přesídlení jeho nezletilé dcery do Gruzie za reálnou, neboť dcera i její matka jsou ruské národnosti. Za nemožnou pak označil realizaci vztahu jen prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků. Správní orgán I. stupně, resp. ministerstvo vnitra v řízení nepostupovaly tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušily § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, a neuvedly dostatečně důvody výroku rozhodnutí, jak stanoví § 68 odst. 3 téhož zákona.
5. Žalovaný po shrnutí odvolacích námitek v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správním orgánem I. stupně bylo dne 18. 12. 2012 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-121894/ČJ-2012-000022, kterým byla žalobci stanovena doba 2 let, po kterou mu neměl být umožněn vstup na území členských států EU.

Uvedené rozhodnutí vycházelo ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky od 3. 3. 2012 do 21. 9. 2012 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě vydal odvolací orgán dne 13. 8. 2013 rozhodnutí č.j. CPR-2073-3/ČJ-2013-930310-V231, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdil. Dne 17. 9. 2013 bylo žalobci vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KPRA-348259/ČJ-2013-000022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), a to z důvodu naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) a c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kterým mu byla uložena doba 3 let, po kterou mu neměl být umožněn vstup na území členských států EU. Žalobce následně podal dne 17. 10. 2013 žádost o udělení azylu, čímž byla vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění odložena do rozhodnutí o uvedené žádosti. Řízení o udělení azylu bylo pravomocně ukončeno usnesením Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti dne 9. 12. 2015. Dne 16. 2. 2016 byla správnímu orgánu doručena předmětná žádost. Tou dobou byl žalobce držitelem víza za účelem strpění pobytu s platností od 17. 9. 2015 do 14. 3. 2016. Dne 11. 2. 2016 podal žalobce další žádost o udělení azylu, která byla dne 2. 3. 2016 pravomocně zamítnuta. Následně bylo 2. 3. 2016 správním orgánem I. stupně vydáno usnesení č.j. KRPA-53873-11/ČJ-2016-000022, kterým bylo řízení ve věci předmětné žádosti zastaveno, neboť žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Proti tomuto usnesení podal dne 29. 3. 2016 právní zástupce žalobce odvolání. Dne 21. 4. 2016 byl žalobce na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění letecky deportován do země svého původu. Dne 16. 11. 2016 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. CPR-9669-10/ČJ-2016-930310-V231, kterým bylo usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 2.3.2016 č.j. KRPA-53873-11/ČJ-2016-000022 zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení. Dne 13. 12. 2016 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-53873-21/ČJ-2016-000022, kterým bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu řízení o žádosti žalobce o stanovení nové lhůty k vycestování zastaveno.

6. Správním orgánem I. stupně bylo dne 18. 3. 2016 vyžádáno závazné stanovisko ministerstva vnitra k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce, ze kterého správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí o předmětné žádosti vycházel. Na základě odvolacích námitek žalobce bylo žalovaným následně vyžádáno prověření těchto překážek, načež bylo dne 8. 6. 2016 ministrem vnitra vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce č.j. MV-56485-1/OAM-2016, jímž bylo závazné stanovisko potvrzeno a vycestování žalobce shledáno možným. Správní orgán I. stupně tak dle žalovaného správně vycházel ze závazného stanoviska. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že není povinností správního orgánu doslovně opisovat znění závazného stanoviska v meritorním rozhodnutí, neboť žalobce byl před vydáním rozhodnutí s jeho zněním seznámen.
7. K pochybnostem stran vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem žalovaný odkázal na § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tyto pochybnosti označil za nedůvodné. Uvedl, že vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí dle správního řádu po vyžádání závazného stanoviska ministerstva dle § 120a odst. 1 téhož zákona, kdy je policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§179 zákona o pobytu cizinců), a to zejména do země, jíž je státním občanem. Dále odkázal na § 149 odst. 1 správního řádu a uvedl, že ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vypracovalo závazné stanovisko, v němž hodnotilo, zda u žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti

vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti poznamenal, že rodinné nebo soukromé důvody nelze pod předmětné ustanovení subsumovat. Poukázal také na skutečnost, že ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 8. 6. 2016 uvedl, že žalobce ve své výpovědi žádnou konkrétní obavu z návratu do země původu nezmínil. Ministr vnitra tak v závazném stanovisku neshledal pochybení.

8. Ohledně námitky chybného vyhodnocení práva žalobce na rodinný a soukromý život a princip ochrany veřejného pořádku žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a konstatoval, že správní orgán I. stupně se náležitě a podrobně zabýval všemi zjištěnými skutkovými okolnostmi i návrhy na dokazování, které byly žalobcem prezentovány jako nové důvody tvořící překážku jeho vycestování. Žalovaný neshledal ve formě ani v obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žádné povrchní či paušální shrnutí, naopak jej považoval za logický výstup z informací, které mají oporu ve spisovém materiálu a informačním systému Policie České republiky.
9. Stran námitky omezení možnosti styku žalobce s nezletilou dcerou žalovaný uvedl, že v případě skutečného prokázání otcovství ze strany žalobce mu na základě Úmluvy o právech dítěte plyne právo na pravidelný kontakt a styk s dítětem. Dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Za tímto účelem státy Úmluvy uznávají právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoliv zemi, které podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví, morálky nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznanými v této úmluvě.
10. Závěrem žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řádně popsal, srozumitelně vysvětlil a uvedl své úvahy opřené o příslušná zákonná ustanovení. Uvedl také, že není příslušný posuzovat zákonnost rozhodnutí vydaných ministerstvem vnitra. V předmětném řízení je obsahem závazných stanovisek vázán. Žalovaný tedy neshledal odvolací námitky důvodnými.
11. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť se žalovaný se v něm dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, neodstranil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a vyšel z neúplných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení věci. Ve správních rozhodnutích obou stupňů, stejně jako v závazných stanoviscích byla chybně posouzena otázka přiměřenosti zásahu správního vyhoštění a s ním spojené povinnosti vycestovat z území ČR do aktuálního rodinného a soukromého života žalobce, skutkový stav věci byl zjištěn nedostatečně a toliko formálně a povrchně a zároveň byla porušena ustanovení právních předpisů. Žalovaný neprovedl žádnou samostatnou úvahu ohledně přiměřenosti shora uvedeného zásahu, a nevypořádal se tak ani s konkrétními námitkami, které v tomto ohledu žalobce uplatnil v odvolání.
12. Žalobce dále zopakoval svou odvolací argumentaci. Uvedl, že poté, co nabylo právní moci rozhodnutí o vyhoštění, vznikly důvody znemožňující jeho vycestování z České republiky, neboť by se jednalo o nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, a to zejména ve vztahu k jeho dceři. Dále odkázal na § 179 zákona o pobytu cizinců a namítl, že žalovaný vyšel ohledně jeho použití z premisy, že rodinné nebo soukromé důvody nelze pod předmětné ustanovení subsumovat. Dle žalobce se jedná o premisu vadnou, která má dopad na napadené rozhodnutí jako celek. Citoval § 179 odst. 1 a 2

uvedeného zákona a konstatoval, že mezi zde uvedené mezinárodní závazky patří v souladu s čl. 10 Ústavy také závazek respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respekt k rodinnému a soukromému životu. Žalobce při podání vysvětlení dne 10. 2. 2016 v návaznosti na podání předmětné žádosti uvedl, že má v České republice veškeré rodinné zázemí, plně se zde integroval, hovoří plynule česky, Českou republiku považuje za svůj domov a v domovské zemi nebyl více než 20 let. Zejména však uvedl, že se v České republice podílí na výchově a výživě nezletilé dcery, která zde má povolen trvalý pobyt a podanou žádost o české občanství. Vztah s ní doložil 8 čestnými prohlášeními, fotografiemi a v průběhu řízení předložil také nabídku společenské záruky spolku Šalamoun. Ministerstvo vnitra však v závazném stanovisku tato čestná prohlášení pouze zmínilo a ignorovalo čestné prohlášení matky žalobcovy dcery, která v něm výslovně potvrdila, že je jejím otcem; tuto skutečnost ministerstvo zpochybnilo. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nevyslechli žádnou z 8 osob, jež poskytly čestná prohlášení, ani nezletilou dceru žalobce. Oproti ministerstvu vnitra správní orgán I. stupně jednotlivá čestná prohlášení nijak nepopřel, avšak konstatoval, že vzhledem k vyhoštění žalobce je nemá důvod provést. Žalovaný otcovství žalobce rovněž zpochybnil. Žalobce k uvedenému názoru správního orgánu I. stupně uvedl, že by jeho faktické vyhoštění a probovalo předchozí rozhodnutí bez toho, aby mohla být za využití zákonných opravných prostředků posouzena jeho zákonnost. Správní orgán I. stupně také vyslovil stran předložených čestných prohlášení paušalizující závěr bez dostatečného posouzení konkrétních okolností případu a hloubky vztahu žalobce a jeho nezletilé dcery, které nemohou obstát. Předmětná svědectví jednotlivě a zejména ve svém souhrnu dokládají, že ke dni podání předmětné žádosti došlo k zásadní změně rodinných poměrů žalobce oproti stavu zachycenému v předchozím závazném stanovisku, kdy se žalobce o svoji dceru nestaral a nepodílel se na její výchově. Žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že jeho dcera se narodila v roce 2008, a vztah rodič - dítě tedy vznikl před tím, než bylo rozhodnuto o správním vyhoštění.

13. Žalovaný se dle mínění žalobce nevypořádal řádně ani s námitkou, že nelze považovat za reálnou možnost přesídlení jeho nezletilé dcery do Gruzie, aby realizovala vztah s otcem tam. Za přiměřenou pak žalobce nepovažuje ani realizaci vztahu pouze prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků. V této souvislosti uvedl, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil aktuální judikaturu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále namítl, že správní orgán I. stupně se spokojil s paušálním odkazem na jeho předchozí odsouzení v České republice, přestože je z opisu z rejstříku trestů zjevné, že trestnou činnost dlouhodobě nepáchá. Stejně tak se spokojil s paušálním odkazem na jeho minulé neoprávněné pobyty v České republice, třebaže o vědomém nedodržování pobytových pravidel nesporně svědčí. Úmysl žalobce svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat naopak dokládá skutečnost, že se dobrovolně dostavil k policejnímu orgánu s platným cestovním dokladem, v němž měl uděleno vízum za účelem strpění splatností do dne 14. 3. 2016 s předmětnou žádostí.
14. Následně žalobce poukázal rozsudek ESLP ze dne 16. 4. 2013 ve věci Uhed proti Švýcarsku (č. 12020/09) a konstatoval, že zde vyslovené závěry lze vztáhnout také na jeho případ. Poznamenal, že jeho dcera se narodila po jeho prvním odsouzení k trestu odnětí svobody, avšak dříve, než mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z výkonu prvního trestu odnětí svobody byl žalobce za řádné chování podmíněně propuštěn. Také délka uložených trestů ukazovala na méně závažnou trestnou činnost, přičemž za zásadní označil skutečnost, že od roku 2009 do podání předmětné žádosti více než 6 let žádnou trestnou činnost

nespáchal, z čehož plyne, že došlo k jeho nápravě. Správními orgány však byla jeho předchozí trestná činnost silně akcentována. Závěrem žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s názorem žalovaného, že není oprávněn posuzovat zákonnost závazného stanoviska ani hodnotit v něm obsažené závěry. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014 č.j. 30 A 57/2012–84 naopak tvrdil, že správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko posoudit. Jelikož je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část správního rozhodnutí, trpí-li závazné stanovisko vadami, jako je tomu i v dané věci, trpí v důsledku toho těmito vadami rovněž navazující rozhodnutí.

15. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a neshledal žádné porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení.

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska ministerstva podle odstavce 1.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 101 písm. e) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže tak stanoví zvláštní zákon.

Podle § 102 odst. 4 správního řádu pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah

je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

17. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Námitka, v níž žalobce vytýká správnímu orgánu nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, není opodstatněná. Předně není pravdou, že by žalovaný neprovedl posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ohledně této otázky jednoznačně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž zhodnotil, že se zde „*náležitě a podrobně zabývá všemi zjištěnými skutkovými okolnostmi i návrhy na dokazování, které byly ze strany účastníka řízení prezentovány jako nové důvody tvořící překážku jeho vycestování*“. Správní orgán I. stupně vzal při posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí v potaz nejenom přítomnost rodinných příslušníků žalobce (včetně jeho dcery) na území ČR, tak i skutečnost, že žalobce se zde v minulosti opakovaně dopouštěl trestné činnosti, pobýval na území ČR neoprávněně a účelově se pokusil obejít rozhodnutí o správním vyhoštění podáním žádosti o mezinárodní ochranu. O svou dceru se v minulosti dlouhodobě nezajímal, a správní orgán proto jeho náhlý zájem o ní označil za zcela účelový. Shrnu, že dopad rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce nepovažuje s ohledem na výše uvedené za nepřiměřený. S tímto závěrem správního orgánu se soud plně ztotožňuje.
19. Soudu je z úřední činnosti známo, že v podstatě totožnou argumentací žalobce ohledně změny jeho rodinných poměrů po vydání rozhodnutí o vyhoštění se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2016 č.j. 1 Azs 84/2016–29, v němž konstatoval, že „*Žalovaný i městský soud ostatně také správně vzali tuto novou okolnost v potaz při svých úvahách, zda nejsou dány překážky vycestování cizince. Dospěli však ke shodnému závěru, že pokud se stěžovatel začal s dcerou vidat až po vydání rozhodnutí o vyhoštění, jeví se jeho jednání jako účelové. S tímto posouzením se kasační soud ztotožňuje. Stěžovatelův zájem o dceru je totiž zcela zjevně spojen až s reálnou hrozbou jeho vycestování ze země. Předtím (tedy prvních pět let života dcery) stěžovatel zájem o dceru nejevil, což sám nijak nezpochybňuje ani nevysvětluje. Za těchto skutkových okolností nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele, pokud bude s dcerou nadále udržovat kontakt pouze prostřednictvím elektronických médií, případně v zemi, kde bude mít sám povolený trvalý pobyt, byť je nepochybné, že realizace kontaktu bude časově i finančně nákladnější a nebude tolik intenzivní jako v případě setrvání stěžovatele na území České republiky*“. Na závěr uvedené úvahy Nejvyšší správní soud shrnul, že „*dospěl k závěru, že byť vycestováním dojde k určitému narušení rodinného života stěžovatele, nelze vzhledem ke konkrétním okolnostem případu hovořit o nepřiměřeném zásahu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 8 Úmluvy*“.
20. Právě citované závěry Nejvyššího správního soudu, které jsou bez dalšího aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, prokazují správnost úvah správního orgánu ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zároveň vyvrací klíčovou žalobní námitku ohledně existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce do vlasti, které dle jeho tvrzení vznikly po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění a spočívají v tom, že by vycestování žalobce bylo s ohledem na přítomnost jeho dcery na území ČR v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nejvyšší správní soud se ve zmíněném rozsudku výslovně zabýval i otázkou, zda vyhoštěním žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž shledal, že vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se nebude jednat o nepřiměřený zásah ve smyslu předmětného článku Úmluvy. Soud k tomu podotýká, že zákony České republiky a mezinárodní dokumenty samozřejmě ctí právo na respektování rodinného a soukromého života, jak stanoví čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zároveň však reflektují také odstavec druhý uvedeného článku, který stanoví, že *„Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* A přesně o takový případ se v posuzované věci jednalo. Žalobce totiž během svého pobytu na území ČR opakovaně porušoval zákony České republiky, a to jak normy práva správního, tak také trestního, a právě v důsledku tohoto jeho jednání došlo k legitimnímu zásahu státní moci spočívajícímu ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nutno dodat, že toto rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci.

21. Lze shrnout, že správní orgán posoudil případný zásah spojený se zastavením řízení o předmětné žádosti do soukromého a rodinného života žalobce více než dostatečně. De facto zaujal zcela shodný názor, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku. Soud má ve shodě s názorem správního orgánu (i Nejvyššího správního soudu) za to, že účelovost náhlého zájmu žalobce o nezletilou dceru, o níž se prvních pět let jejího života vůbec nezajímal, je z jeho jednání naprosto zjevná. Neopodstatněná je též žalobcova argumentace o nereálnosti přesídlení jeho dcery společně s její matkou do Gruzie, stejně jako námitka nepřiměřenosti realizace vztahu pouze prostřednictvím prostředků elektronické komunikace. Jak již dovodil Nejvyšší správní soud, vzhledem k okolnostem případu nelze považovat stav, kdy žalobce bude nucen po realizaci vyhoštění udržovat vztah s dcerou pouze prostřednictvím prostředků elektronické komunikace, případně v zemi, kde bude mít sám povolený trvalý pobyt, za *nepřiměřený* zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Nedůvodné je i tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vyslovil paušalizující závěr stran předložených čestných prohlášení, bez dostatečného posouzení konkrétních okolností a hloubky vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí konstatoval, že *„v současné době dřívější přítelkyně pana AVLASTIMOVA s účastníkem řízení nežije ve společné domácnosti, její čestné prohlášení, tak jako i prohlášení jeho rodinných příslušníků, kamarádů a známých, že pan AVLASTIMOV má v současné době vztah ke své dceři, se kterou se stýká a je připraven plnit roli otce, dle správního orgánu neposkytuje žádné záruky, že se bude moci o ní po všech stránkách postarat, plnit si vyživovací povinnost, neboť jako cizinec pobývajícím na území ČR bez víza nemůže na území ČR vykonávat žádnou výdělečnou činnost, aby získal finanční prostředky k pobytu na území ČR a finanční prostředky k hrazení potřeb dcery“*. Z uvedeného je zřejmé, že se správní orgán I. stupně obsahem čestných prohlášení zabýval dostatečně důkladně a hodnotil jejich relevanci ve vztahu k okolnostem případu, přičemž dospěl ke zcela logickému závěru,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

který rozhodně nelze označit za paušalizující. K totožnému závěru stran možnosti plnění vyživovací povinnosti žalobcem ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, v němž konstatoval, že *„Stejně tak bude stěžovatel moci lépe plnit svoji vyživovací povinnost, pokud bude žít v zemi, kde bude mít na rozdíl od České republiky povolení k pobytu a k výkonu zaměstnání.“* Soud tedy ve shodně s názorem žalovaného konstatuje, že správní orgán I. stupně při hodnocení žalobcem předložených čestných prohlášení nikterak nepochybil. Za pochybení nelze považovat ani to, že neshledal důvod k provedení výslechu osob, které tato čestná prohlášení poskytly, neboť důvody, které k tomu postupu vedly, byly zcela legitimní. Za situace, kdy žalobce byl již vyhoštěn, by provádění svědeckého výslechu těchto osob bylo zcela bezpředmětné; klíčový závěr správního orgánu o účelovosti zájmu žalobce o jeho dceru byl navíc prokázán jinými důkazy.

23. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že žalovaný se spokojil s paušálním odkazem na jeho předchozí odsouzení v České republice a na jeho dřívější neoprávněné pobyty. Je zapotřebí zdůraznit, že obě správní rozhodnutí, tj. napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tvoří jeden celek a je nutno je posuzovat společně. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zhodnotil trestní a pobytovou minulost žalobce dostatečně podrobně a v kontextu celého případu, přičemž závěry, k nimž v tomto směru dospěl, jsou založeny na logické úvaze. Na třetí straně rozhodnutí například konstatoval, že žalobce se *„dopouštěl na území ČR opakovaně porušování právních předpisů, pobýval na území ČR neoprávněně bez víza“*. K tvrzení žalobce o jeho snaze o nový život pak uvedl, že *„sice může mít snahu o nový život, jak uvádí, avšak to ho nijak neospravedlňuje od skutečnosti, že se na území ČR dopustil protiprávního jednání, za které mu bylo uloženo správní vyhoštění, které je pravomocné.“* Takovéto hodnocení považuje soud s ohledem na předmět řízení za zcela dostatečné. Úkolem správních orgánů v daném řízení totiž nebylo přezkoumávat předchozí pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, v nichž byly shora uvedené otázky podrobně řešeny. Předmětem řízení v nyní projednávané věci bylo toliko zkoumání skutečnosti, zda žalobcem uváděné důvody, které dle jeho tvrzení vznikly až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, odůvodňují vydání nového rozhodnutí či nikoliv. Správní orgány tak vůbec neměly za úkol zabývat se trestní minulostí žalobce či (ne)oprávněností jeho pobytu na území České republiky, tedy důvody, které vedly k vydání předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto pohledu se námitka žalobce, že žalovaný se spokojil s paušálním odkazem na jeho předchozí odsouzení v České republice a na jeho dřívější neoprávněné pobyty, jeví jako zcela irelevantní.
24. Soud nevešel ani na námitku žalobce týkající se oprávnění správního orgánu posuzovat obsah závazného stanoviska, které je závazné pro výrokovou část správního rozhodnutí. Posuzovat odborné otázky, a tedy obsah závazného stanoviska, totiž správnímu orgánu v předmětném řízení vsutku nepříslušelo, jak správně dovodil žalovaný. Tento závěr ostatně vyplývá i ze žalobcem namítané judikatury. Krajský soud v Plzni v žalobcem zmiňovaném rozsudku konstatoval, že *„(z) toho plyne, že správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti (to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek). Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, nelze žádost bez dalšího zamítnout. Nebyla-li by zde jiná cesta, musel by správní orgán, který řízení vede, zřejmě postupovat podle §*

149 odst. 5 *správního řádu*.“ Z uvedeného vyplývá, že správní orgán má možnost „přezkoumávat“ závazné stanovisko pouze obecně z pohledu úplnosti, určitosti a srozumitelnosti, není však oprávněn přezkoumávat v něm obsažené odborné závěry. Správní orgány obou stupňů v řízení o předmětné žádosti k závěru o vadách závazného stanoviska (tedy k závěru o jeho neúplnosti, neurčitosti, nebo nesrozumitelnosti) nedospěly a soud se s tímto jejich posouzením zcela ztotožňuje.

25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
26. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze 21. března 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu